

Csak hivatalnoklányok olvasnak regényeket

Alábbhagyott az olvasási láz — Kulturális munka a kölcsönkönyvtárban — Hatezer korona az olvasási díj havonként

A kulturálódás fokmérője a könyv-olvasás grafikonja. A mai leromlott gazdasági viszonyoknak, a kenyér utáni verejtékes tülekedésnek természetes következménye a könyvolvasásban megnyilvánuló kulturális törekvések csökkenése. És ez valóban így is van. Ma mindenkit az aktuális események: a politika, a tőzsde és általában azok a fórumok érdeklik, ahol a legközvetlenebb életkérdések szolgálnak olvasmányokul. Igaz ugyan, hogy ezek az olvasmányok izgatnak és nem szórakoztatnak, de manapság általánosan izgatószerekkel szokás szórakozni.

A könyvolvasás lázának megszűnése

egyébként más okra is visszavezethető. A könyvek ma nagyon drágák. Egy-egy jobb könyv 20—22.000 korona, ezt az összeget pedig éppen azok tudják legkevésbé megfizetni, akik legjobban ráérnének olvasni. Akiknek heverő pénzüik van, azok nem igen vásárolnak könyvet. Forgatják a pénzt, belevetik a tőzsde, „a közgazdasági élet” forgatagába. Ezt a művelődést gátló akadályt igyekeztek elhárítani az utóból a kölcsönkönyvtárak, amelyek határozottan a kultúra szolgálatában állanak. Aránylag kis összegért mindenféle szellemi terméket megszerezhet bárki azokban a könyvtárakban, amelyek az utób-

bi időben egyre jobban elszaporodtak Budapesten. A főváros legnagyobb könyvkölcsönző intézménye, a Károly-köruti *Corvin-kölcsönkönyvtár*, a legrégibb a Váci-utcai *Laufer*. Kisebbsajta kölcsönkönyvtárat szinte minden jobb könyvkereskedés felállított. Még egy évvel ezelőtt óriási forgalmat bonyolítottak le ezekben a könyvtárakban, ma már

rezignáltan nyilatkoznak a könyvkölcsönzőkben:

— Nem igen olvasnak már Budapesten, — mondogatják. — A kölcsönkönyvtárakat csak a szegényebbek, a hivatalnok-osztály veszi igénybe, meg néhány tanár, aki másképp nem tudja szellemi szükségleteit kielégíteni. Leggyakoribb látogatóink a hivatalnoklányok köréből kerülnek ki, akik azonban

kizárólag könnyebb fajsúlyú munkák iránt érdeklődnek.

A leginkább forgatott író *Courth's Mahler*, akinek minden sorát kapkodják. Ujabban *Guidó Verona*, olasz író került az érdeklődés előterébe, mióta *Szerelmem* című munkája magyar fordításban megjelent. Természetesen még mindig sok a rajongója a magyar íróknak is, köztük a legolvasottabb *Drasche-László Alfréd*, *Gárdonyi Géza*, *Hercegy*

Ferenc, *Csathó Kálmán*, *Erdős René* és — a jó öreg *Jókai*.

A kölcsönkönyvtárak meglehetősen olcsók. Eltekintve az olvasásra kivett könyvekért előre és egyszersmindenkorra lefizetendő darabonként 10—10.000 koronás betétől, szinte számba se jöhet az olvasási díj, amely könyvtáranként változó ugyan, de könyvenként és havonként 10.000 koronánál sohasem több. A *Corvinban* 8000, *Laufernél* 7000 korona.

Általános kulturális szempontból csak sajnálni lehet, hogy az olcsón adódó alkalom ellenére *alább hagyott az olvasási láz*. A forradalmak idején óriási volt a kereslet könyvtárakban és kereskedésekben egyaránt a tudományos, speciálisan szociológiai munkák iránt, ma csak tanárok olvasnak nehezebb fajsúlyú könyveket. A lélekben való elmélyülés, a sorok közötti komoly elgondolkodás korszaka lejárt. Ma már csak azoknak van türelme szakmunkákba, hosszabb léleketű regényekbe temetkezni, akiknek sok az idejük. Minthogy pedig ma mindenkornál inkább tobzódik „az idő pénz” közmondásos igazsága, porosan hevernek mindenfelé az egykor dédelgetett könyvek.

Rátkai Károly dr.